

Tomkó Márk Zoltán

Érzéketlen:

Halálos szerelem

...avagy egy nem Átlagos love sztori...

2016

Előszó

Kedves olvasó!

Hali, Anthony vagyok eme könyv főszereplője. A könyv rengeteg valós elemet tartalmaz. Ugyanakkor, vannak pillanatok, amikor az író egy kicsit elrugaszkodik a valóságtól, de mégis mindig megpróbál hű maradni a történethez és az eredeti karakterek jelleméhez. A könyvben szereplő alakok kaptak egy jó adagot a szerző jellemtulajdonságaiból, gondolkodásmódjából és verbális megjelenéséből. De legfőképp én részesültem belőle.

Személyesen is ismerem a szerzőt, akivel sok közös tulajdonságunk van. Ezt onnan tudom, hogy amikor elkezdtünk együtt dolgozni sokat beszélgettünk, hogy a lehető legjobban vissza tudja adni a történetemet. Ennek érdekében minden egyes fejezetben fel-felbukkan egy-egy őszinte, mély, sok mondanivalóval bíró gondolat.

Eleinte nem kedveltük egymást a szerzővel – sőt egyenesen haragudtam rá – de mára már jó barátok, ha nem a legjobb barátok lettünk.

Nagyon nehéz eset vagyok, hiszen kis dolgokat is képes vagyok megnagyítani és néha – szinte mindig – gondolataim rabja vagyok, ami meg is mutatkozik az emberi kapcsolataimon és a velük folytatott kommunikációmon is. Ez a kifejezésem minden egyes fejezetben alapos alátámasztás kap. Ilyen támasz például a folyamatos szaggatott beszédet jelölő pont pont pont (...). Gyakran a nyelvhasználat is furcsa lehet, de ezzel is csak a furcsaságomat szeretné alátámasztani a szerző.

A könyv elolvasása 16 éven aluliak számára nem ajánlott, mivel olyan tartalom olvasható benne, amely alkalmas a fiatalok szellemi vagy erkölcsi fejlődésének kedvezőtlen befolyásolására, különösen azért, hogy közvetett módon, a társadalmi értékrenddel nem megegyező csávót alakítók benne.

Maga a mű stílusa nagyon szerteágazó, hiszen életrajzi, romantikus, elbeszélés, kisregény, fejlődéstörténet jegyei és társadalomkritikai elemek egyvelege alkotja, ami gyakran depresszív környezetben valósul meg aforizma gondolatokkal fűszerezve.

Kellemes kikapcsolódást és jó szórakozást kívánok a *nem Átlagos lát sztorimhoz*. Olvasás közben ne lepődj meg, ha esetleg nem érted meg a tetteim miéértjét, mert vannak olyan dolgok, amiket még én magam sem érthetek és mivel nekünk teljesen más a felfogásunk az életről ez csak természetes. De, tényleg... Hogyha nem értenéd, ne törődj vele, mert mások sem teszik. :-)

Üdv:

a s :)

Első nap

Minden kezdet nehéz

Anthony Smith vagyok az Extension Design ügyvezető igazgatója és tulajdonosa. Már ötödik éve vezetem a semmiből felépített kisvállalkozásomat. Ami igazából nem is volt olyan kicsi, ugyanis több mint száz alkalmazottam van, akik szereznek és tisztelik munkásságomat. Ezért így úgy tudunk együttműködni, mint egy nagycsalád. Azonban a mai nap, amikor váratlanul bejelentettem, hogy lemondok és felszámoltatom a cégem – egyéb külső tényezők hatására – az alkalmazottak nagyon csalódottá és reményvesztetté válnak. Gondoltam, hogy ez lesz ezért nem is húzom az időt azzal, hogy megmagyarázzam, miért akarok mindennek véget vetni. Majd a lehető legrövidebb úton, lehorgasztott fejjel távozom. Nem szeretek az embereknek csalódást okozni, ennek ellenére most sikerült, ami nagyon rosszul esik nekem.

A hír hallatán még a legjobb barátom, Gordon is nagyon meglepődik – aki amellet, hogy a legjobb barátom a cég működésében is nagyon fontos szerepet játszik – mivel tudja, hogy szeretem a munkám és nagyon sok időmbe került még felépítenem azt ahol tartok.

- Anthony?! – mondja meglepetten Gordon.
- Mi van? – értetlenül rázom meg a fejem.
- Te ezt most, hogy képzeled? – kissé felháborodottan szegezi rám a kérdését.
- Hát... – oldalra biccentem a fejem.
- Nem értelek haver... – mondja csalódottan.

– Tudom, „*engem senki nem ért meg*”, de ne zavartasd magad... – legyintek, miközben ismét Gordonra figyelek.

– Az lehet, hogy nem értenek meg, de engem érdekel, hogy miért döntöttél így. Menjünk, igyunk meg egy kávét és közben mesélj el mindent – barátságosan megveregette a vállam.

– Jó... – a tipikus érzelemmentes arcomon látszik a totál kedvtelenség minden egyes létező formája.

– Ma se vagy valami bő szavú és jókedvű. Bár te sosem voltál a szavak embere! – mondja Gordon miközben maga elé tessékel.

El is indultunk a kedvenc kávézómba, ami nem melleleg – szintén, mint ahogy az Extension Design is – az én tulajdonomat képezi. Úgy tartom, hogy tőlem senki sem tud jobban működtetni egy kávézót. Emiatt lehet, egoista vagyok, de ezt érzem, és ezzel nem tudok mit kezdeni. Ezért gyakran illetek a beképzelt jelzővel, ami nem igaz. Nagyon rendes és *érző* ember vagyok – mások állítása szerint – noha ez kívülről nem mindig látszik. Sokszor alaptalanul vádolnak azzal is, hogy arrogáns, rideg és kulturálatlan vagyok. Sőt néha még azzal is mondják rám, hogy bunkó, ami valójában valahol igaz is. De a bunkóságomnak is meg van az oka – amit megígérek, később elárulok neked. – Noha ezeket a jelzőket mindig olyanok aggatatják rám, akiknek inkább hallgatniuk kellene, hiszen saját magukra jobban illik, mint rám. Ilyenkor mindig nagyon ingerült vagyok, de már megtanultam, hogy jobb, ha csendben maradok és az egyik kedvenc dalom sorait dúdolom magamban: